



*„Acest volum de versuri se dedică familiei mele
și tuturor celor care luptă cu sine însuși pentru a fi mai buni.”*

Ioan Ganga-Pahon

SERENADĂ
SUB
UNGHIURI



București, 2025

Coperta: *Ioan Ganga-Pahon, Ilie Ganga-Pahon*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GANGA-PAHON, IOAN

Serenadă sub unghiuri / Ioan Ganga-Pahon. - București : Bifrost,
2025

ISBN 978-630-6514-61-8

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarului.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Motto:

„Experiențe acute geometrice”

P R E F A Ț Ă

În câte feluri se poate vorbi despre dragoste

Fiind vorba, în cazul autorului Ioan Ganga-Pahon de un nume necunoscut mie până acum, m-am apropiat cu sfială de acest volum intitulat „Serenadă sub unghiuri”, întrebându-mă prin ce ar putea surprinde... Am căutat poezia care dă titlul volumului - plasată în ciclul al treilea - numărul total de cicluri fiind șase. „*Cu o batistă în pătrățele/își șterge ochii negri/și albăstriei, căprui și verzi/și buzele, fața ovală/cu părul ud și blond pe margini*” sunt versuri care schițează imaginea diafană a unei femei sugerând erotismul sintetizat sumar în elemente sale esențiale. Serenada este modul de a omagia un sentiment; unghiurile - multiplele moduri de abordare a sentimentului, de cultivare a sa.

O imagine plenară a erosului, cu o senzualitate rafinată, care, de fapt, reconstruiește o lume percepută senzorial, regăsim în versurile: „*Cearcafurile mototolite/văzute de sus/sub formă de spirale/conuri de umbre/lipite una de alta/o mulțime de capete de pitici/văzuți de undeva de sus/carne*

mușcată de carne.” (Cântece de vară - poem regăsit în Ciclul I al volumului).

Varietatea unghiurilor din care poate fi contemplat și reinterpretat în toată profunzimea, acest sentiment, echivalează cu însăși lumea în care drama retrăită devine o condiție a desăvârșirii: *„Cei adormiți se vor trezi/să desăvârșească/ce au început/altcumva/de cum au fost,/de parcă s-ar naște prima oară/cum zilele iubirii mereu reîncepute./În tot acest timp/ei cred că au visat/că s-au născut/Apoi/au murit”* (Veste). Reclădirea lumii spirituale echilibrează universul, precum o reînviere.

Exprimarea lapidară -amintind de micropoeemele lui Nichita Stănescu - crează o imagine enigmatică dar și luminoasă, concepută ca o declarație de dragoste: *„Tu ești/ca o dimineată de vară/sosită la porțile deschise/ale minunilor”* (Sonata infantei). Esența divină a sentimentului, implică divinitatea: *„Apleacă-te și suflă, Doamne,/pe formele stranii/ce le reflectă/trupurile noastre/după fiecare sărut.”*

Volumul se încheie cu un poem intitulat *„În așteptarea ploii”* - așteptare a ființei umane de a primi binecuvântarea cerului, așteptare a cărei imagine transpusă în poem este cea a mamei care *”...duce toate poverile lumii/pe umerii ei firavi, aplecați tot mai mult de pământul din care e făcută”* versuri

amintind de Blaga („*Sunt mai bătrân decât tine, mamă...*”) inclusiv prin muzicalitate - extinsă, în general, asupra poemelor volumului.

Îsuși modul în care se succed versurile în pagină - versuri scurte, adesea, formate dintr-un singur cuvânt, propoziții fragmentate, sporește intensitatea mesajului poeziei, demonstrând o chibzuită gestionare a uneltelor prozodice.

Abordarea actului poetic își are propria amprentă prin prelucrarea metaforică a emoțiilor, demonstrând că vocile poetice sunt, practic, inepuizabile, condiționate de un exercițiu prozodic îndelungat, așa cum se arată a fi în cazul de față.

Parcursul unui volum ca acesta reprezintă, pentru degustătorul de poezie, un drum inedit către propriile trăiri, speranțe, îndoieli, drum cu meandre care-i sporesc tainele, oferind acel tip de poezie asupra căreia revii, având convingerea că încă mai există ceva care a scăpat atenției, la o lectură anterioară.

Carmen Focșă

scriitoare

membră a Uniunii Scriitorilor din România

CICLUL I

Dimineață cu papagali

Dimineată cu papagali

Bilele negre
prinse-n ciocul curbat de abanos,
cu nări scobite
cum adânciturile din vasele de lut
locul de unde apuci
să bei.

Prin scânteii de argint
și ploi de frunze
gâtul subțire, moale își întinde
și-l comprimă
ca pe un acordeon,
ritmic mișcat
și umbrele lui,
ce se adună-n nebuloase
cu sori în placentă...

Nasc
lumini.

Supliciu

Sângele meu arde,
pe ruguri de gelatină,
sângele tău...

O linie albă urcă
o linie neagră
încolăcindu-ți torsul
până spre părul umed
de mărgăritare

Se întunecă.

Un soare poros
triunghiular,
mă arde
toată
noaptea.

Cântec de vară I

Cearceafurile mototolite
văzute de sus
sub formă de spirale,
conuri de umbre
lipite una de alta,
o mulțime de capete de pitici
văzuți de undeva de sus,
carne mușcată
de carne.

Printre țesuturi descoamate
și mormane de celule pavimentoase-
bucăți de pereți rozalii.
Ochii tăi plini de mărgăritare,
gura mișcându-ți-se
ca un clopot topit
în tăcere.

Cântec de vară II

Mă uit la palmele mele
prea albe în această zi.

Cu nori de aburi,
ce alunecă
prin pădurile de fagi,
atingând
frunzele, pământul...
respirația lui
Dumnezeu.

Cântec de vară III

Rostogolită
în pielea goală,
pe treptele scării cum înfășori
un fir de ață pe un mosor
sau aduni un covor de mătase;
frumusețea ei sărutată de priviri.
Fese albe, triunghi negru,
fese albe, triunghi negru;
un sân se vede cum se turtește
de altul,
cum două ulcioare albe
ce nu se mai sparg
până jos, pe ultima treaptă,
unde un pitic se ridică
în pantalonii largi și tari,
cum două scânduri verticale
-Hic, hic, hic, zice piticul...
Triunghi negru, fese albe,
triunghi negru...

Singurătate

Din drumurile negre

se desfac

subțiri cărări negre.

Din drumurile albe

se desfac

subțiri cărări albe

...

Uf!

începe

să ningă.

Aritmetică

Noi,
tot mai mulți suntem
și tot mai singuri;
de parcă ne-am fi dăruit
tot avutul
unuia singur,
și acela a fugit
și s-a rătăcit.

Rondul de noapte

O noapte
adâncă
cuprinde orașul,
resturile de speranțe;
cum într-un sac
se aruncă și se ascund
de toate,
laolaltă.
Pentru ziua
care vine
cu atâția
flămânzi.

Metafizică

Se ridică
scări înalte
peste tot,
ca să se coboare cruci
aproape transparente
pe câmpurile ovale,
umede,
de stele.

CUPRINS

PREFAȚĂ / 7

CICLUL I

Dimineață cu papagali

Dimineață cu papagali / 13

Supliciu / 14

Cântec de vară I / 15

Cântec de vară II / 16

Cântec de vară III / 17

Singurătate / 18

Aritmetică / 19

Rondul de noapte / 20

Metafizică / 21

CICLUL AL II-LEA

Millennium

Ceremonie / 25

Millennium / 27

Cântec pentru o străină / 28

Incertitudine fizică / 29

Veste / 30

Vesel Stelarul / 31

CICLUL AL III-LEA***Serenadă sub unghiuri***

Ceremonie silvică / 35

Serenadă sub unghiuri / 36

Română / 37

Poem anxios / 38

Calculul rezistenței la rupere / 39

Alchimie / 40

CICLUL AL IV-LEA***Sonata infantei***

Sonata infantei / 43

În așteptarea ploii / 44

Mesaj civic / 45

Un anotimp în infern / 46

Scrisoare deschisă / 47

CICLUL AL V-LEA***Un anotimp în infern***

În căutarea soarelui / 51

Despre supliciu / 52

Apocalipsă vegetală / 53

Poem / 54

Atenție, motor / 55

Întrebare / 56
Sentimente analitice / 57
Dacă mai vii / 58
Îndurare / 59
Miracol / 60
Acul și Marea / 61
Vis / 62
Ce mare-i iubirea / 63
Ochii scurși ai săracilor / 64
O amiază / 65
Golgotă / 66
Pământ de Frunze / 67
Soarele lor / 68
Pietă / 69
Freamăt de gând / 70

CICLUL AL VI-LEA

Diminețile unui băiat liniștit

Diminețile unui băiat liniștit / 73
Ce produce inima / 74
Întâmplări biografice / 75
Vorbe / 76
Turnul, calul și tata / 77

Dragostea mea / 78

O călărire în zori / 79

Pietă / 80

Romanță / 81

Nu știm / 82

Soarele acesta / 83

Serată de noiembrie / 84

Pe mâinile visului / 85

